

Knjiga proroka Daniela - broj devedeset i devet

Posljednji dani i Božji sud: razotkrivanje proročkih uvida

Jeff Pippenger

2024-02-29

„Posljednji dani” predstavljaju navještaj otvaranja suda u pokretu prvoga anđela, a u pokretu trećega anđela naviješta se završetak suda. U „posljednje dane” Božji je narod bio, i jest, podignut da objavi Božji sud, ali da bi netko bio glasnik Božjega suda, mora razumjeti sud. Osnovno obilježje laodicejskog adventizma, kako učene tako i neuke skupine, jest da ne poznaju Božji sud. Svi se proroci određenije odnose na posljednje dane nego na dane u kojima su živjeli.

„Svaki od drevnih proroka govorio je manje za svoje vrijeme nego za naše, tako da je njihovo prorokovanje na snazi za nas. ‘A sve im se to događalo za primjer, a napisano je za opomenu nama, kojima su došli svršeci svijeta.’ 1. Korinćanima 10,11.“ Selected Messages, knjiga 3, 338.

Svi se proroci međusobno slažu, stoga sva njihova proročanstva iznose isti prikaz, a taj je prikaz o posljednjim danima, koji su dani suda.

I duhovi proroka prorocima su podložni. Jer Bog nije začetnik nereda, nego mira, kao u svim crkvama svetih. 1. Korinćanima 14:32, 33.

Jeruzalem u Ezekielovoj viziji, koja započinje u osmom poglavlju, Božja je crkva, to jest laodicejska Crkva adventista sedmoga dana u posljednjim danima. Osmo i deveto poglavlje Ezekielova prepoznaju dvije skupine štovatelja pri završetku suda nad domom Božjim. Jednu skupinu predstavljaju dvadeset i pet starješina koji se klanjaju suncu, a oni koji uzdišu i plaču zbog gadosti koje se čine u crkvi i u zemlji primaju Božji pečat. U jedanaestom poglavlju Ezekielova vizija nastavlja prikaz kažnjavanja dvadeset i petorice ljudi koji se klanjaju suncu.

I duh me podiže i odvede me k istočnim vratima doma Gospodnjega, koja gledaju na istok; i gle, na ulazu u vrata bijaše dvadeset i pet ljudi; među njima vidjeh Jaazaniju, sina Azurova, i Pelatiju, sina Benajina, knezove naroda. Tada mi reče: Sine čovječji, ovo su ljudi koji smišljaju opaćinu i daju bezbožan savjet u ovome gradu; koji govore: Nije blizu; gradimo kuće; ovaj je grad kotao, a mi smo meso. Zato prorokuj protiv njih, prorokuj, sine čovječji. I Duh Gospodnji siđe na me i reče mi: Govori; ovako veli Gospod: Tako ste govorili, dome Izraelov; jer ja znam misli što svakomu od vas dolaze na um. Umnožili ste svoje pobijene u ovome gradu i njegove ste ulice napunili pobijenima. Zato ovako veli Gospodin Bog: Vaši pobijeni, koje ste položili usred njega, oni su meso, a ovaj je grad kotao; ali vas ću izvesti iz njegove sredine. Mača ste se bojali; i mač ću navesti na vas, govori Gospodin Bog. I izvest ću vas iz njegove sredine i predati vas u ruke tuđincima te izvršiti sudove među vama. Ezekiel 11:1–9.

Jeruzalem se prepoznaje kao „kotao“, a ljudi u Jeruzalemu jesu „meso“ koje se kuha u kotlu, to jest u loncu. Sud nad bezbožnicima, koji izvršavaju anđeli s oružjem za uništavanje u svojim rukama, u vrijeme zapečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće (jer sestra White kaže da je zapečaćenje iz devetoga

poglavlja Ezekielia isto što i zapečaćenje iz sedmoga poglavlja Otkrivenja), uključuje istinu da se bezbožni uklanjaju iz Jeruzalema. Pri uskoro nadolazećem zakonu o nedjelji, duhovni će Jeruzalem biti očišćen i uzdignut kao stijeg iznad svih gora.

I dogodit će se u posljednje dane: gora Doma Gospodnjega bit će utvrđena nad vrhovima gora i uzdignuta iznad brežuljaka; i svi će narodi pritjecati k njoj. I mnogi će puci ići i govoriti: Dođite, uzađimo na goru Gospodnju, u Dom Boga Jakovljeva; i on će nas učiti svojim putovima, a mi ćemo hoditi njegovim stazama. Jer će iz Siona izaći Zakon, i riječ Gospodnja iz Jeruzalema. Izaija 2:2, 3.

Očišćenje koje se izvršava za Jeruzalem pri nedjeljnom zakonu jest uklanjanje laodicejskih adventista, pri čemu ostaju samo filadelfijski adventisti. Pravna korporativna struktura tada je dovršena, jer je vlada Sjedinjenih Država upravno tijelo u pravnom ustroju koji je uspostavljen 1863. godine, a kada vlada Sjedinjenih Država nametne svetkovanje nedjelje zemlji, korporativna struktura Crkve adventista sedmoga dana ili će biti pravno raspuštena, ili će joj možda naziv biti pravno promijenjen u nešto poput Crkve nedjeljnih adventista.

Kada zli u Jeruzalemu budu uklonjeni iz kotla po anđelima zatiračima, laodicejska adventistička crkva završava, a filadelfijski pokret postaje duhovni Jeruzalem koji je podignut kao stijeg. Mihej se obraća starješinama, koje Izaija naziva podrugljivim ljudima koji svjetlost nazivaju tamom, a tamu svjetlošću, te putem pitanja pokazuje da su starješine trebale poznavati „sud“. Trebale su prepoznati vrijeme svojega pohođenja.

I rekoh: Čujte, molim vas, glavari Jakovljevi i knezovi doma Izraelova! Nije li na vama da poznajete sud? Vi koji mrzite dobro, a ljubite zlo; koji gulite kožu s njih i meso s njihovih kostiju; koji još i jedete meso moga naroda, i derete kožu s njih; i lomite njihove kosti te ih sijecete u komade, kao za lonac i kao meso u kotlu. Mihej 3,1–3.

Bog je namjeravao, i još uvijek namjerava, da Njegov narod posljednjih dana „poznaje sud“, a sud nije jedinstven pojam. On je progresivna povijest, koja posjeduje nekoliko elemenata i određene posebne međaše. On je proročko razdoblje koje je započelo 1798. godine i traje do kraja tisućljeća. On je i istražni i izvršni. Izvršava se nad svakim čovjekom koji je ikada živio na planetu Zemlji, a također i nad anđelima koji su bili izbačeni s neba. Razdoblja suda predstavljaju bitno razumijevanje za Božje vjerne u posljednjim danima, jer odgovor na Mihejino pitanje glasi: „da, Izrael treba razumjeti sud.“

Jeremija utvrđuje da starješine Jeruzalema u posljednjim danima predstavljaju vrhunac „trajnog otpada“, kako je prikazano kroz četiri naraštaja sve većeg buntovništva, simbolizirana četirima sve većim gadostima iz osmog poglavlja Ezekielia. Jeremija utvrđuje da su starješine obuzete spiritualizmom, jer „obožavaju“ „sunce, mjesec i svu vojsku nebesku“. On utvrđuje da trebaju „pasti, i ne ustati“, jer „odbacili su riječ Gospodnju“. Ovim obilježjima Jeremija utvrđuje da „narod ne poznaje suda Gospodnjega“.

U ono vrijeme, govori Gospod, iznijet će kosti kraljeva Judinih i kosti knezova njegovih, i kosti svećenika, i kosti proroka, i kosti stanovnika jeruzalemskih iz njihovih grobova. I razastrijet će ih pred suncem i mjesecom i pred svom vojskom nebeskom, koje su ljubili i

kojima su služili i za kojima su hodili i koje su tražili i kojima su se klanjali; neće se sabrati niti pokopati; bit će kao gnoj po licu zemlje. I smrt će biti izabrana radije nego život od svega ostatka onih koji ostanu od ove zle obitelji, koji ostanu na svim mjestima kamo sam ih prognao, govori Gospod nad vojskama. Nadalje ćeš im reći: Ovako govori Gospod: Pada li tko, a da opet ne ustaje? Odvrati li se tko, a da se ne vraća? Zašto onda ovaj narod jeruzalemski otpada trajnim otpadom? Čvrsto se drže prijevare, odbijaju se vratiti. Slušao sam i čuo, ali oni ne govore pravo; nitko se ne kaje za svoju zloću govoreći: Što sam učinio? Svaki se okreće svojem putu kao konj koji juriša u boj. Čak i roda na nebu poznaje svoja određena vremena; i grlica i ždral i lasta drže se vremena svojega dolaženja; ali moj narod ne poznaje suda Gospodnjega. Kako govorite: Mudri smo i zakon je Gospodnji s nama? Gle, doista ga je uzalud načinila; uzalud je pero književnika. Mudraci su posramljeni, smeteni i uhvaćeni: gle, odbacili su riječ Gospodnju; i kakva je mudrost u njima? Jeremija 8:1–9.

U petom poglavlju Jeremija one koji ne poznaju sud Gospodnji naziva „bezumnima“.

Prođite amo-tamo ulicama Jeruzalema, i pogledajte sada, i spoznajte, i potražite po njegovim trgovima možete li naći čovjeka, ima li ikoga tko vrši pravdu, tko traži istinu; i oprostiti ću mu. A premda govore: Živ bio Gospodin; doista se lažno kunu. Gospodine, nisu li oči tvoje uprte u istinu? Udario si ih, ali oni nisu žalili; satro si ih, ali odbili su primiti ukor: učinili su lica svoja tvrđima od stijene; odbili su se vratiti. Stoga rekoh: Zacijelo su to siromasi; oni su bezumni, jer ne poznaju puta Gospodnjega ni suda Boga svojega. Jeremija 5,1–4.

U posljednjim danima laodicejski adventizam, oni koji su prikazani kao lude djevice iz prisposode o deset djevica, za koje sestra White utvrđuje da predstavljaju „iskustvo adventnog naroda“, „ne poznaju put Gospodnji ni sud Boga svojega“. U sljedećem poglavlju Jeremija utvrđuje da je „put“ Gospodnji „staze stare“, ali ludi laodicejski adventisti odbijaju hoditi njima ili poslušati glas trube. „Truba“ je simbol suda, koji, dakako, ludi laodicejski adventisti ne poznaju.

Ovako govori Gospodin: Stanite na putove i pogledajte, i raspitajte se za stare staze, gdje je dobar put, pa idite njime, i naći ćete pokoj dušama svojim. Ali oni rekoše: Nećemo ići njime. I postavih nad vama stražare, govoreći: Poslušajte glas trube. Ali oni rekoše: Nećemo slušati. Zato čujte, narodi, i spoznaj, o zajednico, što je među njima. Čuj, o zemljo: evo, dovest ću zlo na ovaj narod, plod njihovih misli, jer nisu poslušali moje riječi ni moj Zakon, nego su ga odbacili. Jeremija 6:16–19.

„Zlo“ koje se dovodi na „zajednicu“ koja je odbila „poslušati zvuk trube“ i „hoditi“ „starim stazama“, gdje bi se našao „pokoj“ poznoga dažda, nastupa kada „zajednica“ „odbaci Njegov zakon“ prigodom uskoro dolazećega nedjeljnog zakona.

Trostruka primjena Ilije prepoznaje djelo glasnika i pokreta u vremenu izvršne osude, koja započinje uskoro nadolazećim nedjeljnim zakonom. Usko povezana s trostrukom primjenom Ilije jest trostruka primjena glasnika koji pripravlja put za Glasnika Saveza. Trostruka primjena glasnika koji pripravlja put prepoznaje djelo glasnika i pokreta u vremenu istražnog suda. Glasnik koji pripravlja put i Ilija usko su povezane trostruke primjene, kao što je to i trostruka primjena Rima s trostrukom primjenom pada Babilona, ali one posjeduju važne razlike koje su povezane s Božjim sudom.

Trostruke primjene Ilije i trostruka primjena glasnika koji pripravlja put Glasniku Saveza povezane su s dvama različitim djelima suda koja Bog izvršava preko svojega izabranog glasnika i pokreta koji se pridružuje poruci toga glasnika. Ta su dva djela povezana s dvama različitim razdobljima suda, premda među simbolima postoji preklapanje.

Djelo trećega i posljednjega Ilije odnosi se na izvršnu osudu trostrukoga saveza suvremenoga Babilona, a djelo glasnika koji pripravlja put odnosi se na istražni sud i čišćenje Božjega naroda. Treće poglavlje Malahije uvodi se posljednjim retkom drugoga poglavlja.

Dodijali ste Gospodu svojim riječima. A vi kažete: Čime smo mu dodijali? Time što govorite: Tko god čini zlo, dobar je u očima Gospodnjim, i takvi su mu mili; ili: Gdje je Bog suda? Evo, ja ću poslati glasnika svojega, i on će pripremiti put preda mnom; i iznenada će doći u svoj hram Gospodin, kojega tražite, i Anđeo Saveza, kojega se radujete: evo, on dolazi, veli Gospod nad vojskama. Ali tko će podnijeti dan njegova dolaska? i tko će opstati kad se on pojavi? Jer on je kao oganj talioničara i kao lužina bjeliočeva. I sjedit će kao onaj koji tali i pročišćuje srebro; i očistit će sinove Levijev, i pročistit će ih kao zlato i srebro, da prinosu Gospodu žrtveni prinos u pravednosti. Tada će prinos Judin i jeruzalemski biti mio Gospodu kao u dane starine i kao u prijašnje godine. Malahija 2:17–3:4.

U posljednjim danima, prema svjedočanstvu Malahije, Bog je umoran od laodikejskog adventizma koji se drži pobune iz 1888. Pobuna iz 1888. bila je predočena pobunom Koraha, Datana i Abirama, a doktrinarna rasprava u Korahovoj pobuni odnosila se na pitanje jesu li oni koji čine zlo još uvijek pravedni u očima Gospodnjim.

A Korah, sin Izharov, sin Kehatov, sin Levijev, te Datan i Abiram, sinovi Eliabovi, i On, sin Peletov, sinovi Rubenovi, uzeše ljude; i ustadoše pred Mojsija, s nekima od sinova Izraelovih, dvjesto i pedeset knezova zbora, uglednih u zajednici, ljudi na glasu; i skupiše se protiv Mojsija i protiv Arona te im rekoše: Previše uzimate na sebe, jer sav je zbor svet, svaki od njih, i Gospodin je među njima; zašto se onda uzdižete iznad zbora Gospodnjega? Brojevi 16,1–3.

U posljednjim danima Bog je umoran od laodikejskog adventizma koji se drži pobune iz 1957., koja je jednostavno očitovanje pobune iz 1888., pretočene u službenu izjavu. Knjiga Questions on Doctrine ovjekovječila je pobunu iz 1888., koja je bila ponavljanje pobune Koraha, Datana i Abirama, prema svjedočanstvu anđela koji je poučio sestru White da mora ostati na konferenciji 1888. godine kako bi zabilježila ponavljanje povijesti Korahove pobune. Dvjesto pedeset uglednih ljudi okupilo se zajedno s Korahom, Datanom i Abiramom protiv Mojsija, Božjega predstavnika, u toj pobuni.

Dvadeset i pet ljudi koji se klanjaju suncu u osmom poglavlju Ezekiela predstavljaju desetak, odnosno desetinu od dvjesto i pedeset ljudi koji su prinosili kad u pobuni Koreja, Datana i Abirama, a koji su predočavali vođe pobune iz 1888. godine, čija je doktrinarna pobuna formalizirana 1957. godine objavljivanjem knjige Questions on Doctrine.

Pobuna Koraha, Datana i Abirama odbacila je „presudu” koju je Bog bio izrekao, osudivši ih da lutaju pustinjom četrdeset godina. Laodicejski adventizam počeo je lutati pustinjom Laodiceje 1863. godine, nakon što su odbacili laodicejsku poruku koja je bila iznesena 1856. godine, a koja je

proizvela presudu da zbog svojega nedostatka vjere još mnogo godina lutaju pustinjom. U pobuni 1888. godine još uvijek nisu bili voljni prihvatiti laodicejsku poruku koju su donijeli starješine Jones i Waggoner.

Oni koji su se pobunili 1888. godine nisu odbacili samo duhovni autoritet starješina Jonesa i Waggonera, nego i autoritet proročice Ellen White te autoritet Duha Svetoga, jer su provodili zamisao da je cijela zajednica jednako sveta.

Godine 1863. vratili su se da blaguju s lažnim prorokom iz Betela, te su time naposljetku prihvatili definiciju spasenja koju je predstavljala pobuna Korahova, a potom su tu lažnu doktrinu službeno ovjekovječili u knjizi Questions on Doctrine. Ta je doktrina lažna definicija „opravdanja vjerom”.

Pobuna 1863. godine bila je početak odbacivanja Millerovih dragulja koji su se odražavali na dvjema Habakukovim pločama. U drugom poglavlju Habakuka, „rasprava” iz prvoga retka na koncu proizvodi dvije skupine štovatelja koje se očituju kroz svoje neslaganje glede poruke koja je oklijevala.

Evo, duša njegova koja se uzoholila nije prava u njemu; a pravednik će živjeti od svoje vjere.
Habakuk 2,4.

„Vjera” „pravednika” u „raspravi” iz drugoga poglavlja Habakuka temeljila se na „viđenju” koje je bilo jasno zapisano na pločama. U pobuni 1863. godine prvi je korak prema uklanjanju onoga što je bilo napisano na pločama ostvaren od strane onih koji više nisu posjedovali vjeru „pravednika”. Pobuna iz 1863. godine predstavljala je prvo sjeme pobune koja će naposljetku ustoličiti lažnu definiciju nauka o opravdanju vjerom 1957. godine.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Gospodin je u svojoj velikoj milosti poslao svojem narodu preko starješina Waggonera i Jonesa nadasve dragocjenu poruku. Ta je poruka trebala istaknuti iznijeti pred svijet uzdignutoga Spasitelja, žrtvu za grijeh cijeloga svijeta. Ona je iznosila opravdanje po vjeri u Jamca; pozivala je narod da primi Kristovu pravednost, koja se očituje u poslušnosti svim Božjim zapovijedima. Mnogi su izgubili Isusa iz vida. Bilo je potrebno da njihove oči budu upravljene na njegovu božansku osobu, njegove zasluge i njegovu nepromjenjivu ljubav prema ljudskom rodu. Sva je vlast dana u njegove ruke, da bi ljudima mogao dijeliti bogate darove, podajući bespomoćnom ljudskom oruđu neprocjenjivi dar svoje vlastite pravednosti. To je poruka za koju je Bog zapovjedio da se objavi svijetu. To je poruka trećega anđela, koja se treba naviještati jakim glasom i biti praćena izlivanjem njegova Duha u velikoj mjeri.”
Testimonies to Ministers, 91.

„Istina za ovo vrijeme, poruka trećega anđela, treba se objavljivati jakim glasom, to jest sa sve većom silom, kako se približavamo velikoj završnoj kušnji.” The 1888 Materials, 1710.

„Vrijeme kušnje upravo je pred nama, jer je glasni poklič trećega anđela već započeo u objavi Kristove pravednosti, Otkupitelja koji oprašta grijeh. To je početak svjetla anđela čija će slava ispuniti svu zemlju.” Selected Messages, knjiga 1, 362.

„Pozna kiša treba pasti na Božji narod. Silan anđeo treba sići s neba, i sva zemlja treba biti obasjana njegovom slavom.“ Review and Herald, 21. travnja 1891.